

I. NIC NEŽ LÁSKA

1

Chodba je prázdná, nikde nikdo, ani krok se neozve. Pouze na vzdáleném konci krátce zařinčely zbraně, za rohem před královskou ložnicí se právě konalo střídání stráží.

Princezna Alžběta v přestrojení za páže se prosmýkla podél zdi až k Jindřichově komnatě, podnos s nápojem držíc před sebou. Neslyšně stiskla kliku a opatrně vstoupila do předpokojce.

Strážný vedle dveří vedoucích do komnaty nemocného korunního prince upřel na vstoupivší pozorný pohled. Alžběta k němu pozvedla podnos s nápojem a hlavou významně pokynula k bratrovým dveřím. Nemluvila, aby se neprozradila, v blízkosti chorého bylo ostatně radno zachovávat ticho.

Strážný několikrát zatukal na dveře. Ty se vzápětí otevřely a v nich se objevila hlava starého lékaře. Na krátkozrakých očích se v matném světle zaleskly skla skřípce. Strážný mlčky ukázal hlavou na páže s podnosem v ruce. Na lékařových bleďých tvářích se objevil úlek.

„Vy, Vaše královská Výsosti?“

Alžběta zahanbeně sklopila oči.

„Chtěla jsem bratrovi donést ovocnou šťávu,“ zašeptala sotva slyšitelně.

„Ale Vaše královská Výsost přece ví, že ke korunnímu princovi nikdo nesmí. Je těžce nemocen,“ namítl lékař tlumeně.

„Jen na malou chvíličku...“ zaprosila Alžběta a do očí jí vstoupily slzy.

Lékař rázně zavrtěl hlavou.

„Choroba je prudce nakažlivá, a proto nebezpečná,“ podotkl přísně. „Nemohu Vaši královské Výsosti povolit návštěvu pacienta, byť by byla sebekratší.“

Slzy z princezniných očí sklouzly na půvabné tváře. Ráda by nemocnému bratrovi vypověděla, jak je šťastná. Byli si s Jindřichem blízcí, se vším se už od útlého dětství svěřovali, neměli před sebou žádné tajnosti. A teď mu nemůže říct, že jí byl představen kurfiřt Fridrich, sličný sedmnáctiletý jinoch, syn Fridricha Falckého a Luisy Juliany z Nassau, sestry Mořice Oranžského.

O ruku dospívající anglické princezny, vyhlášené krasavičky, se ucházela celá řada panovníků, protestantských i katolických, mezi nimi i švédský král Gustav II. Adolf, dcera anglického a skotského krále Jakuba I., vnučka Marie Stuartovny a kmotřenka královny Alžběty Anglické se však zahleděla do vévody falckého z rodu Wittelsbachů, jenž právě přebýval u anglického královského dvora.

Fridrich oslnil londýnský dvůr dokonalým vystupováním, uměleckým vkusem a bezvadnou znalostí francouzštiny. Už jeho předčasně zemřelý otec byl vzdělaný muž, jenž svou sběratelskou vášní vytvořil z falckého hlavního města Heidelbergu významné kulturní středisko.

Jak by půvabnou anglickou princeznu neokouznil sličný falcký vévoda, obdivovaný celým královským dvorem! Od prvního seznámení si spolu rozuměli, měli totožné záliby a zájmy. Lásky na první pohled. Možná to bylo tím, že byli stejně staří, Fridrich byl pouze o několik dní mladší než Alžběta.

Alžběta se cítila neskonale šťastná, pocit tak závatného štěstí ve svém krátkém životě ještě nezažila. S tím vším se chtěla svěřit staršímu bratrovi, s nímž prožila idylické dětství v příjemném sídle lorda Harringtona na samotě bývalého opatství Combe ve Warwickshiru. K svému vychovateli cítili oba vřelou přichylnost, a protože Alžběta byla od dětství umělecky nadaná, složila na něj jako dvanáctiletá dlouhou báseň, v níž mu děkovala za dny plné slunce, strávené s bratrem na jeho panství.

Její převlek bratrova lékaře bohužel neoklamal, naivní lest byla odhalena. Nepodařilo se jí už spatřit Jindřicha živého, setkala se až s jeho mrtvým tělem, které přes všechnu vynaloženou péči podlehl zákeřné chorobě.

* * *

Ani smrt korunního prince nesměla oddálit připravovanou svatbu, neboť šlo o sňatek politický. Do mladého Fridricha z rodu Wittelsbachů byly vkládány velké naděje protestantského světa. Byl jedním ze tří protestantských kurfiřtů a Falc byla nejvýznamnějším členem protestantské Unie.

O Vánocích roku 1612 se Alžběta s Fridrichem zasnoubili a 13. února následujícího roku se konala svatba. Iniciátorem sňatku byl zejména falcký politik, kníže Kristián z Anhaltu, vůdčí duch protestantské Unie, který hledal spojení především v Anglii a v Nizozemí.

Svatební veselí propuklo dlouho před obřadem. Oslava se vyznačovala nevídanou nádherou. Londýnem táhly maškarní průvody, konaly se koňské dostihy a ohňostroje. Nechyběly ani závody ušlechtilých chrtů a soutěže mezi tureckými a křesťanskými loděmi. Jeden z okázalých maškarních průvodů uspořádal na počest snoubenců i věhlasný filozof, právník a státník, lord Francis Bacon, pasovaný králem Jakubem I. na rytíře.

Počátek sedmnáctého století byl v Anglii zlatou dobou divadla a divadelní představení nesmělo chybět ani při slavné svatbě královské dcery, zvané současníky „perla Británie“. Hrál se tehdy Shakespearova *Zimní pohádka* a na oslavu Alžbětiny svatby prý byla napsána i svatební scéna z Shakespearovy *Bouře*.

Předlohou *Zimní pohádky* byla novela spisovatele Roberta Greena *Pandosto aneb Triumf času*, v níž autor z neznalosti umístil Čechy na mořský břeh. Jeho omyl ponechal ve své hře i slavný dramatik. Nikdo z účastníků královské svatby tehdy nemohl tušit, že novomanželé usednou za šest let na český trůn.

* * *

Nevěsta byla oslňující v bílých atlasových šatech protkávaných stříbrem a se zlatou korunkou ve vlasech, kterou neodložila ani při hostině. Byla přece rodu královského. I ženich měl na sobě bílý atlasový oblek, protkávaný stříbrem a lemovaný

hermelínem. Na hlavě měl klobouk s vlajíci píry. Kouzelný princ z pohádky.

Scházela mu však výbojnost, byl spíše plachý. Dokud trval bohatý hodokvas, hýřil duchaplností a bavil hosty vyprávěním vtipných historek, když se ale novomanželé ocitli sami v zešeřelé ložnici, osvětlené pouze tříramenným svícem, veselost z něho rázem spadla.

Alžběta odmítla v předpokoji služby komorné na přestrojení do nočního šatu a vstoupila s manželem do ložnice ve svatební nádheře. Nemohla se už dočkat, až ji Fridrich začne sám svlékat, až se jeho ruce dotknou její pokožky. Kolikrát o tom četla v galantních románech a pokaždé ji to příjemně vzrušovalo. Nechtěla se o tu rozkoš nechat připravit.

Avšak manžel se jí bál dotknout, netroufal si uvést ji do svatebního lože. Byl ještě mladý a nezkušený. Oba byli mladí a nezkušení, bylo jim pouhých sedmnáct let. Rozpačitě stáli proti sobě a usilovně přemítali, co počít. Bylo na novomanželovi, aby situaci rozřešil, on se však k tomu neměl. Východisko z trapných rozpaků našla Alžběta.

„Já si půjdu lehnout,“ špitla rozechvěle.

„Já...“ rovněž šeptem prohlásil Fridrich, „chvilku posečkám. Nechce se mi ještě spát.“

To se Alžbětě nelíbilo, nesplňovalo to její představy, snila o něčem docela jiném. Ujala se proto sama iniciativy.

„Guvernantka mi prozradila, že ženich musí nevěstě rozepnout živůtek a pomáhat jí s odstrojováním. Vy jste o tom neslyšel?“

Na Fridrichových hladkých tvářích se objevil sytý ruměnc.

„Mně můj zpovědník říkal něco jiného,“ přiznal se stísněně.

„A smím vědět, co to bylo?“

Fridrich zaraženě mlčel.

„Jsme teď manželé,“ nepřestávala Alžběta, „a jako manželé nesmíme mít jeden před druhým žádné tajemství, jak praví bible.“

Novomanžel chvíli otálel s odpovědí. Cítil na sobě Alžbětin pohled, nedočkavý, vyzývavý.

„Mně můj zpovědník říkal, že z vás musím...“ Zajíkl se a teprve po chvíli dokončil: „Že z vás musím učinit... svou ženu.“

Alžběta k němu přistoupila tak blízko, že cítil její vzrušený dech. Slabě se chvěla, v očích jí však doutnala jiskra odhodlání.

„Když vám to váš zpovědník říkal, tak to jistě bude pravda.“
Fridrich beze slova přisvědčil.

„Ale na to musíme tam,“ pokynula hlavou k rozestlanému manželskému loži.

Nesměle ji uchopil za ruku. Lože bylo pokryto bílým šerákem a mimózou, vůně jejich květů se dráždivě vznášela ve vzduchu. Ruku v ruce se k němu blížili. Fridrich se plaše dotkl její nabírané sukně.

„Napřed živůtek,“ upozornila ho Alžběta.

Neobratně se potýkal s háčky svatebních šatů, bál se, aby tu nádheru nepoškodil. Alžběta se k němu připojila, ale místo pomoci všechny háčky ještě více zapletla. Neúspěch vzrušoval, mladá vášeň, o níž zatím pouze slyšeli a četli, se v jejich nezkušených tělech začala rychle probouzet.

„Roztrhněte to!“ netrpělivě zvolala Alžběta. „Stejně už ty šaty nebudu potřebovat.“

Okamžitě ji poslechl, jako by na její pokyn čekal. Jeho pohyb byl tak prudký, že roztrhl i spodní prádlo a obnažil panenská ňadra, malá, pevná a bílá jako květy šeríku, do nichž Alžbětu položil. Dychtivě do jejích ňader zabořil ústa a od té chvíle už věděl, jak si má počínat.